

nost. koncesí uvedených v § 22 a mezi nimi také koncese hostinské a výčepnické, v tom směru, aby uvážil o námitkách vznesených proti zamýšlenému provozování živnosti se stanoviska policie bezpečnostní, mravnostní, zdravotní, požární anebo dopravní. Tedy jen zřetele veřejné mohou živn. úřad vésti při zkoumání předpokladů pro udělení koncese k živnosti hostinské a výčepní a nikoli zřetele či překážky povahy soukromoprávní, a proto právem žal. úřad vyslovil, že není povinností živn. úřadu, aby ve smyslu odst. 3 § 25 živn. zák. přihlížel k soukromoprávní závadě záležející v omezení pozemku služebností.

Č. 10.556.

Učitelstvo: * Ucházeli-li se o místo učitelské, vypsané s předností pro některé pohlaví, jen příslušníci druhého pohlaví, nelze posuzovati způsobilost uchazečů pro místo to podle § 17 odst. 3 lit. b) vl. nař. č. 64/25 o nezpůsobilosti uchazečů.

(Nález ze dne 19. května 1933 č. 8719.)

V ě c: František R. v K. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o obsazení místa učitele občanské školy.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Na uprázdněné místo odborného učitele III. skupiny občanské školy dívčí ve C. s německou řečí vyučovací byl okr. škol. výborem v N. dne 25. září 1929 vypsán konkurs s předností pro »uchazečky« a s podotčením, že mají přednost oni uchazeči, kteří prokáží způsobilost, vyučovati češtině na školách občanských. — Ve schůzi z 11. března 1930 zvolil (presentoval) ošv v N. na uvedené místo Arnošta D., definitivního odborného učitele na občanské škole smíšené v L. Zšr v Praze výnosem z 10. ledna 1930 uvedenou volbu potvrdila.

Z výroku zšr-y odvolal se spoluuchazeč o místo František R., jenž si stěžuje k nss. V odvolání dovozoval, že zadáním místa Arnoštu D. byla porušena zásada článku IV. zák. č. 306/20, že uchazeči službou mladšímu může býti dána přednost jenom tehdy, je-li kvalifikován lépe nežli uchazeč služebně starší, a je-li kvalifikace staršího nižší nežli dobrá, neboť uchazeč, jemuž bylo místo uděleno, jest služebně mladším a odvolatelova úhrnná kvalifikace za rok 1928/29 jest »velmi dobrá«. Že nemá způsobilost, vyučovati češtině na občanských školách, nemůže tu rozhodovati.

Nař. výnosem zamítlo min. škol. odvolání jakožto nepřípustné, ježto st-l nevyhovuje zvláštní konkursní podmínce, t. j. nemaje zkoušky z českého jazyka, nebyl ve svém subj. právu dotčen, když jeho žádost nebyla vzata v úvahu a místo bylo uděleno Arnoštu D., jakožto služebně nejstaršímu uchazeči, vyhovujícímu zvláštní konkursní podmínce.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Žal. úřad ve svém zamítavém výroku zřejmě se postavil na právní stanovisko, že st-l byl nezpůsobilým kompetentem o místo, nevyhovuje zvláštní podmínce konkursu stran způsobilosti vyučovati českému ja-

zyku. Toto své právní stanovisko úřad sice výslovně neopřel o žádný určitě označený předpis zákonný, nelze však pochybovati, že měl podle volené dikce hlavně na zřeteli způsobilostní předpis § 17 odst. 3 lit. b) vl. nař. ze 4. dubna 1925 č. 64 Sb. Avšak v nál. Boh. A 9712/32 vyslovil nss právní názor, že — ucházejí-li se o místo učitelské, vypsané s předností pro určité pohlaví, jen příslušníci tohoto pohlaví — nelze posuzovati způsobilost jejich pro místo podle § 17 odst. 3 lit. b) vl. nař. č. 64/25 o nezpůsobilosti uchazeče. V témž nálezu pak nss vyslovil i 2. právní názor, že ani s hlediska čl. IV. zák. č. 306/20 nelze za kvalifikovanějšího pokládati kompetenta z nějakého důvodu mimo rámec všeobecné kvalifikace, podávané okr. škol. inspektorem ve smyslu §§ 5 a 6 zák. z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. čes. (§§ 3 až 8 výn. žal. úřadu č. 6 věstní. z roku 1921), tedy zejména nikoli z důvodu, že kompetent vykazuje formální způsobilost vyučovati jinému než vyučovacímu jazyku. Konečně řečený nález vyslovil 3. právní názor, že když otázka konkurence mužů-učitelů s ženami-učitelkami nepřichází v úvahu, nelze opominutí kompetenta, nevyhovujícího zvláštní podmínce formální způsobilosti vyučování jinému než vyučovacímu jazyku, odůvodniti ani z předpisu § 10 zák. č. 226/22.

Při těchto právních názorech setrvává nss i nadále, odkazuje k jich odůvodnění na cit. prejudikát, kterýž nejen s hlediska § 17 vl. nař. č. 64/25, nýbrž zcela všeobecně vyřešil otázku způsobilosti, jež jest na sporu i v konkrétním případě. Nemůže pak býti pochybnosti stran aplikovatelnosti prejudikovaných právních názorů, jež uvedeny jsou svrchu pod 2. a 3., na konkrétní případ.

Avšak i pokud jde o vyslovený v prejudikátu právní názor, jenž jest svrchu označen číslem 1, jest i tento aplikovatelným na konkrétní při, třeba se v konečné své formulaci omezuje na případ, že uprázdněné místo učitelské bylo vypsáno s předností pro určité pohlaví, jehož jedině příslušníci se o ně ucházeli, kdežto v konkrétním případě bylo místo vypsáno s předností pro ženy, avšak ovšem ve sporu jsou (st-1 i zúčastněná strana) jedině kompetenti pohlaví mužského. Plyneť aplikovatelnost právního názoru pod č. 1 i na konkrétní případ z té okolnosti, že podle odůvodnění v prejudikátu rozhodujícím jest, že předpis § 17 odst. 3 lit. b) vl. nař. č. 64/25 platí jen pro sporné případy stran otázky, zdali a kdy může býti obsazeno místo učitelské, ačkoli byla v konkursu vyslovena přednost pro určité pohlaví, příslušníkem druhého pohlaví, kdežto v konkrétním případě není vůbec na sporu otázka — na sporu by mohla býti podle své povahy jen mezi účastníky mužskými a účastníky ženskými — smí-li býti místo, vypsané s předností pro ženy, obsazeno kompetentem mužským.

Ježto podle prejudikovaných, jak bylo svrchu uvedeno, právních názorů nelze nalézti v právních předpisech opory pro přiznání přednosti služebně mladšímu kompetentu o místo učitelské před kompetentem téhož pohlaví služebně starším jedině z důvodu, že se staršímu kompetentu nedostávalo formální způsobilosti, požadované konkursem, vyučovati jinému než vyučovacímu jazyku, kteroužto způsobilost měl mladší kompetent, jenž obdržel místo, slušelo spatřovati v tom, že v konkrétním případě takto z uvedené příčiny a za uvedeného stavu věcí

bylo naloženo se služebně starším st-lem, protizákonné dotčení jeho subj. práva, stížnost to vytýkající jest důvodnou a musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.557.

Živnostenské právo (Slovensko): Výrobu umělých zubů lze za platnosti živn. zák. č. 259/24 provozovati toliko na základě koncese podle § 22 bodu 27 cit. zák.

(Nález ze dne 19. května 1933 č. 8838.)

Věc: Eugen W. v Bratislavě proti ministerstvu obchodu o anulování živnostenského listu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městský notářský úřad v Bratislavě vydal st-li živn. list ze 3. srpna 1928 na výrobu umělých zubů se stanovištěm v Bratislavě, jako na živnost svobodnou. Zemský úřad v Bratislavě výnosem z 2. září 1929 z moci úřední tento živn. list zrušil a zakázal st-li podle § 73 živn. zák. další provozování živnosti výroby umělých zubů, v podstatě proto, že zhotovování (výroba) umělých zubů, i když se děje na objednávku lékařů neb zubních techniků a pro obchodní účely, je integrující součástí živnosti zubních techniků, která byla v § 22 bodu 27 živn. zák. prohlášena za živnost koncesovanou, jejíž udělení náleží podle § 239 odst. 2 cit. zák. živn. úřadu II. stolice, takže městský notářský úřad v Bratislavě nebyl povolán vydati st-li živn. list na výrobu umělých zubů bez průkazu způsobilosti jako na živnost svobodnou.

Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. obch. odvolání st-lovu z důvodů výnosu v odpor vzatého a podotklo k námitkám odvolání toto: »Zákonem ze 14. dubna 1930 č. 303 Sb. nebylo zrušeno nařízení býv. uh. min. vnitra č. 112.026/11, ježto v § 2 cit. zák. se praví, že živnost zubní techniky mohou vykonávati jenom ti zubní technické, kteří do vydání tohoto zákona nabyli příslušného živn. oprávnění, a to jak platnými ustanoveními v jednotlivých součástech čsl. státu jest stanoveno. Cit. nař. zahrnuje výrobu umělých zubů a chrupů pod pojem zubní techniky (§§ 2 a 3). Poněvadž zákonem z 10. října 1924 č. 259 Sb. byla v § 22 bodu 27 živnost zubních techniků prohlášena za živnost koncesovanou, jest k jejímu udělení na základě předloženého průkazu způsobilosti oprávněn toliko živn. úřad II. stolice. Z důvodu toho bylo odvolání jako neodůvodněné zamítnouti.«

Ve stížnosti na toto rozhodnutí podané se konstatuje, že min. nařízením č. 112.026/1911 bylo zakázáno zubním lékařům vyráběti zuby aneb chrupy k účelům obchodním, po případě na objednávku jiných lékařů a tvrdí se, že tato otázka nebyla upravena zák. č. 303/20. Kdyby byla bývala tímto zákonem úplně zrušena živnost zubotechnická, byla by nastala mezera v živn. řádu a otázka výroby zubů pro účely obchodní zůstala by mimo rámec zákonné úpravy. Ježto podle § 1 posled. odstavce živn. zák. č. 259/24 všechny živnosti, které nejsou prohlášeny za koncesované nebo řemeslné, jsou živnosti svobodné, není důvodu, aby případ, o který jde, posuzován byl s hlediska koncesovaných živností. Ci-